

Andet ogsaa aabenbarer sig paa andre Rettens Gebeter, saasom igjennem den for begge Lande fælles rene Forhandlingsmagine i private Sager — samt Righeden i Tre, Søder og Skiffe, vel maatte kunne gjøre det mindre betænkeligt her at slutte sig, noiere til det engelske Forbillede, end Tilfældet har kunnet være i andre Lande, hvor Spørgsmaalet tilbeels ogsaa under meget bevægede Tider fandt sin Afgjorelse. Hertil kommer endnu, at fordi Institutionen helst maatte grundlægges efter et engelsk Mønster, kunde derved dog adbrag være tænkt paa, i Et og Alt at oversføre Systemet saaledes, som dette endnu forefindes i selve England, hvorimod det ene maatte gjælde om, ved Oversførelsen at bevare Systemets Aand og sande Væsen. Ved denne aldeles naturlige nærmere Bestemmelse af Formaalet vilde strax være udelukket saadanne Egenheder, der alt i England kunne siges tilbeels at være forladte af den offentlige Mening, som Overladelsen af Forfølgningen til den Forurettede uden Mellemkomst af nogen offentlig Anklager, den hele Indretning med Anklagesjury, de forældede Forrifter om Nævninger, nes Billaar, indtil de alle forenes om Afgjorelsen, og deslige; ligesom fremdeles i andre Punkter Veien vilde være aabnet for tidsvarende Bempelser allerede, efter den Anledning, som selve den i England i nyere Tider reiste Forhandling maatte give, saasom i Henseende til en vis Examination af den Sigtede personligen, eller Genstemmigheden som ufravigelig Fordring ved Nævningernes Besvarelse af de dem forelagte Spørgsmaal osv. Den engelske Nævningsrets modificerede Skikkelse i Skotland og Irland turde ved en saadan Opfattelse af Stillingen, fortjene særlig Opmærksomhed, og allermindst burde man, forinden den sidste Naand lægges paa Bærket, forsomme at forstasse sig usigtig Oplysning om den nyserørte offentlige Discussion i Nævningematerien, der i de sidste Aar mere og mere har hendraget Opmærksomheden i England paa sig, og hvori dette Lands første Lovkyndige og Statsmænd have taget en ikke uvæsentlig Deel.

sig, møder den Grundring, at der neppe er nogen tilstrækkelig Grund til at udstykke Materien til Behandling i flere enkelte Love, om end Sammenbragelsen i et enkelt Lovforslag, med de behørigte Afdelinger og Underafdelinger, ganske vist maatte give samme et temmelig betydeligt, men derfor ikke just mere besværende Omfang. Ved Sammenbragelsen vilde desuden opnaaes en større Frihed i Materiens Behandling, samt maaskee tillige paa flere Steder nogen Forkortelse, og en bedre Orden for de enkelte Partier. Vi for vort Bedkommende have imidlertid ikke fundet det nødvendigt eller hensigtsmæssigt, ved vor Besjæftigelse med disse Anliggender væsentlig at afvige fra Ordensfølgen i Lovforslagene, som de foreligge.

I det første af Udkastene — om Domsmagten i Straffesager — hvortil vi saaledes nu gaae over, er den Materie, som først frembyder sig for Betragtningen, Retsorganisationen i egentlig Forstand. I saa Henseende bestemmer Udkastet, at de hidtil udenfor Kjøbenhavn bestaaende Underretter samt Landsoverretterne og Høiesteret skulle vedblive at have Jurisdiction i Straffesager uden nogen væsentlig Forandring i deres hidtilværende Organisation; for Kjøbenhavns Bedkommende ophæver Udkastet Criminal- og Politiretten og inddeler Staden i 6 Retskredse med 1 Dommer i hver Kreds, hvilke Retskredse i Straffesager skulle staae lige med de almindelige Underretter udenfor Hovedstaden.

Udvalget er enigt med Udkastet i, at Criminal- og Politiretten ikke vilde kunne vedblive at bestaae som hidtil under den nye Ordning, men om denne Rets Ophævelse og Oplosning i flere enkelte, indbyrdes isolerede Retter maatte være at foretrække fremfor en Forening med den lgl. Landsover- samt Hof- og Stadsret til een fælles Domstol, saaledes at det blev Medlemmer af denne sidste Ret, der for et vist Aaremaal vilde have at fungere som Enkeltdommere i de kjøbenhavnske Retskredse, turde dog være et Spørgsmaal. Sæltfald sk-

Vende vi os nu mere specielt til de 3de Lovudkast, hvormed Udvalget har at besjæftige